

במה אשה פרק ששי שבת

סז.

עין משפט נר מצוה

פ א מיי פייט מהל' שנת
הלכה יח סגנו לאון סה
טושי' ע"ה סימן ש' טעף
כב:
פ א ב ג מיי שם הלכה
יג טושי' שם טעף
כז:
ז ד מיי פיי מהלכות
טומאת צרעת הלכה ח
וטמא עשן רלה:

תורה אור השלם

- 1 וירא מלאך יי אקלו
בלבת אש מתוך הקנה
וירא והנה הקנה בער
באש והקנה איננו אקלו
שמות ג ג
2 ויאמר משה אקרה נא
ויארא את ה' ויאמר אל תקרב ה' אל
הזה מדוע לא יקבר
הקנה:
שמות ג ג
3 וירא יי כי קר לראות
ויקרא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
ויאמר ה':
שמות ג ג
4 ויאמר אל תקרב ה' אל
של געלי מעל רגליך כי
דוקים אשר אקרה עמך
עליו אדמה קדש הוא:
שמות ג ג
5 והצדוע אשר בו נגע
בגדיו יהיו פריים וראשו
וידה פרוה ועל שפתו יקשה
וקמא טמא יקרא:
ויקרא יג ג

לעזר רש"י

- קייבל"ש" (קוביל"ש"ש).
יחיות.
אישקני"ד (אינקני"ד).
להרוק (חרוק).
קרו"ג (קלו"ג). מורסה.
אנפול"ש (אנפול"ש).
ברעות (תפחות בעור,
מלאות גדולים).

מוסף תוספות

- א. וכיון שכן כל אחד
מישראל ראוי לנך.
ב. כיון שאינו
רשע. יעני' א. דמירוי
בזוגין יקרי' שיוצאין בהן
בני מלכים כגון של כסף
ושל זהב דליכא למיחש
בהו דילמא מיפסיק.
דמסתמא תרעין הן יפה
בשלישאות של כסף. מוס'
לעיל נח.

בני מלכים יוצאין בזוגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי' הקונטרס
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואמו לאמרוי וא"ת מכל מקום
ליחוש דילמא איפסיק ואמי לאמרוי כדאמרינן לעיל גבי עבד דלא ילא
בחומס שצוארו וי"ל דהכא מיירי בתלויס בשלשלת דלא מיפסיק.

אשתא תילתא יליית שבעה שילוי
משבעה דיקלי ושבעה^א ציבי משבעה כשורי
ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קטימי
משבעה תגורי ושבעה עפרי משבעה^ב סגרי
ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני
כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא
ולציידינהו בחללא דבי צוארא בנירא
ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל
סבינא ככולא פורלא וליול להיכא דאיכא
וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא
ליחרוק ביה פורתא^ג ולימא^ד וירא מלאך
ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא
ולימא^ה ויאמר משה אסורה נא ואראה למחר
ליחרוק ביה פורתא^ו ולימא^ז וירא ה' כי סר
לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב
אשי ולימא^ח ויאמר אל תקרב הלום וגו' אלא
ליומא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'
ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר
לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי
פסק ליה ליתתיה ולפסקי ולימא הכי הסנה
הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא
משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי
דחמיתיה אשתא לחגניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמוהי בן תחמיניה
אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמוהי לסימטא לימא הכי בזויה מס
מסייא כס כסייה שרלאי ואמרלאי אליו מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום
ולאסאה שחינא כאיבין בוך בוך בזוביך מסמסיד כמון כמוך עיניך בוך עיניך
בוך אתריך בוך זרעיך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא
תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית^א לכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע
גמושה לא שמייה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק
הוית לימא תבור ומשומת בר מיט בר טמא בר טינא כשמוגז מריגו
ואיסטמאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרקי דארי ואאויס דגורייתא
אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא כמישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא
חטרתייה: ובני מלכים בזוגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר
מתני' כל ישראל בני מלכים הם רבא אמר^א באריג בכסותו ודברי הכל:
גמרא דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: **גמ'** יוצאין כביצת
החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים
דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמך מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה
דברי רבי מאיר: ^ב אביי ורבא דאמרי תרווייהו^ג: כל דבר שיש בו משום רפואה
אין בו משום דרכי האמורי^ד הוא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי
האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא וטוענו
באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא
מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא^ה וטמא
טמא יקרא^ו הצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר
רבינא כמאן תליגן כובסי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק^ז אמוראי קמיה
ד' חייא בר אבין א"ל^ח כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא
הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי
^ט לאדרא לימא הכי נגעצתא כמחט נגעלתא כתרים^י שייא שייא
האומר

הדרן עלך במה אשה

לאשתא סילתא. שחפת שליטת שצאה מג' ימים לג' ימים: סילוי.
ענבים (א) קטנים: ושענה יצוי. קטמים: כשורי. קורות: ושענה
סיכי. יתדות קייבל"ש צלע"ו: משענה גשורי. גשרים: ז' סיני.
לנור הדלת חור האסקופה שזיר הדלת סובב צו: קופרי. זפת שזופתין
הספינות: ארבי. ספינות: ושענה
בוגי (א) כמוני. גרעני כמון. ל"א בוני
כמון גרסי" מלל אגרופ: ושענה ביני
מדיקנא דכלבא סבא. שבעה נימי
מוקן כלב זקן: אשתא למירסא. חולי
שממממת וקודמת את הגוף: וורדיני.
סנה: ליחרוק. אישקני"ד כמו
דמיצבלע שריקיהו דללו טריפות
(חולין דף ט"ז): ויאמר משה. משום
קפייה מדוע לא יבער הסנה: יי סר.
שיקור החולי: אל תקרע הלום.
שלא יקרע זה החולי אליו: ליספיה
ולפסקיה. סמוך לקרקע. ליתמיה
ישפיל: דמייסא. שחמה שפל:
דחמיתא אשתא. שראית האש:
לסימטא. שחין קרו"ג צלע"ו:
בזוגיה מסמסייה ככסייה. שנות
המלאכים על שם שקורעים
וממסמסים וממסמסים אותו. צו לשון
בועה (א): מארעא דסדום. כך הוא
הלשן ולא מסדום בלוי: צוד בוך.
אין לו משמעות אלא כך הוא הלשן:
עיניך בוך. מלאך בוך שלא תאדסי
יותר: אסריך בוך. שלא תחייב:
קקלוט. שנקלט זרעו כשירי צנטו
שלא יוליד: לניפה. חנפול"ש
אכעצועות כך לשון רבי יצחק צדכי
מנחם נ"ע. ולשון רבתי לכיפה למי
שכופפו עד: לימא הכי. לחש
בעלמא הוא: הוית דפקיק דפקיק
הוית. לחש הוא: לית סנר ומשומת.
מקולל ושענר ומשומת יחא עד זה
ששמו צר מיט צר טינא: לשידא דיס
הכסא. אס הזיק לימא לחש זה:
אקרקי דארי. צראש הארי זכר:
ואאויס דגורייתא. וצמוטס לציאה
קצצה: אשכחתי לשידאי בר שיריקאי
פנדאי. כך שמו: נמישרא דכרסי
צנועה. צערוגת כרסין הפלמיו:
צנועה דחמרא חטרתייה. צלתי החמור
הלקימיו: מאן סנא. דקמני וכל
אדם ואפילו עני שצירסאל: רבי
שמעון. צפרק שמונה שרליס: צני
מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא
גנותא דדייה דלימחויא כיוהרס
ושליף אי נמי דמגו דמידוש הוא שליף
ומחוי: צאריג כסוסו. דלא שליף
ליה ומחוי: **מתני'** דרכי האמורי.
ניחוש הוא וכתבי וצחוקמיהס לא
תלכו (ויקרא יח): **גמ'** לשיחלא.
לכאז החחן ומולין צאנו: לשיחלא.
יש ששאו כדי שישין ויש כדי שלא
ישין: דחייא. של שן שועל חי:
לזירפא. נפח מכה דכל פרולא זריף
והאי נסי לזירפא: שיש צו משום
רפואה. שגראית רפואתו כגון
שמיית כוס ותחצושת מכה. ופרכינן
הא חין צו כו' כגון לחש שאין ניכר

שהיא מרפא יש צו משום דרכי האמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכמו רב פירומי נושרין: דליחזייה אינשי. ולקימנא
עבדי ליה לאודעי דמשיר פירותיו: טמא טמא. הוא עצמו אומר טמא רחוק מעלי: כובסי. אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר
פירותיו: צפרק אמוראי. צפרק אחד (א) שגוי צמוספתא דמסכת שנת צהלות דרכי האמורי: א"ל. רבי חייא לתנא: כולהו איס צבו. כל
השנויות שם אל תטעה לומר צאחד מהן אין צו משום דרכי האמורי אלא צבולן אחת שונה יש צו לצר מהני צ' אלו שאפרס לך: מי שיש לו עצם
וכו'. ולחש דנגעצתא כמחט אלו צ' לצדם אין בהם: חד חד נחית. לחש הוא: לאדרא. עצם של דג שישב לאדם צוטע: שייא שייא. לחש חרד רד:
האומר

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סילוי ענבים
(ב) ר"ה ח"ה ענבים
מייני כמזוגא גרעני:

גליון הש"ס

גברא לימא וירא מלאך.
עיין שבעות דף טו ע"ב
תוספת ד"ה חבור ופסחים
דף ק"א ע"א תוספת ד"ה
נפתח: שם אבי ורבא
דארי תירויהו כל דבר
שיש בו משום רפואה. עין
צ"מ דף טו ע"ב תוספת
ד"ה ס"א וצ"ח: שם ברוכי
אית בהו משום דרכי
האמורי. עין שפוחת רבתי:
סימן מ"ג צהורה:

מוסף רש"י

כל דבר שיש בו משום
רפואה. מן משקל או סס
או לחש שחמה על המכה
(חולין ט"ז). ארא אין בו
משום רפואה. מן ששעין
שלא על החולי. מן קורת
שלא כפרסת דרכי וימלא
כהס, שזמה ליחוש (שם).
וטמא טמא יקרא. ועכפ
ואומר טמא הוא (חולין ט"ז).
לומר כיון מעלי שטמא
הוא (טוהס ד"ב).

רבינו חננאל

בני מלכים בזוגים. אוקמה
רב בוגו ארוג בכסות,
ולדברי הכל כי היא
גונגה שרי. פי' שיהלא,
פצע הארוג. פי' זירפא,
(עפ"כחא) (עניבאחא). אבי
ורבא דאמרי תרווייהו כל
שהוא משום רפואה אין
בו משום דרכי האמורי.
יודשלאמי רבי אבהו בשם
רבי יוחנן כל שרפואה אין
בו משום דרכי האמורי
(כפסא).